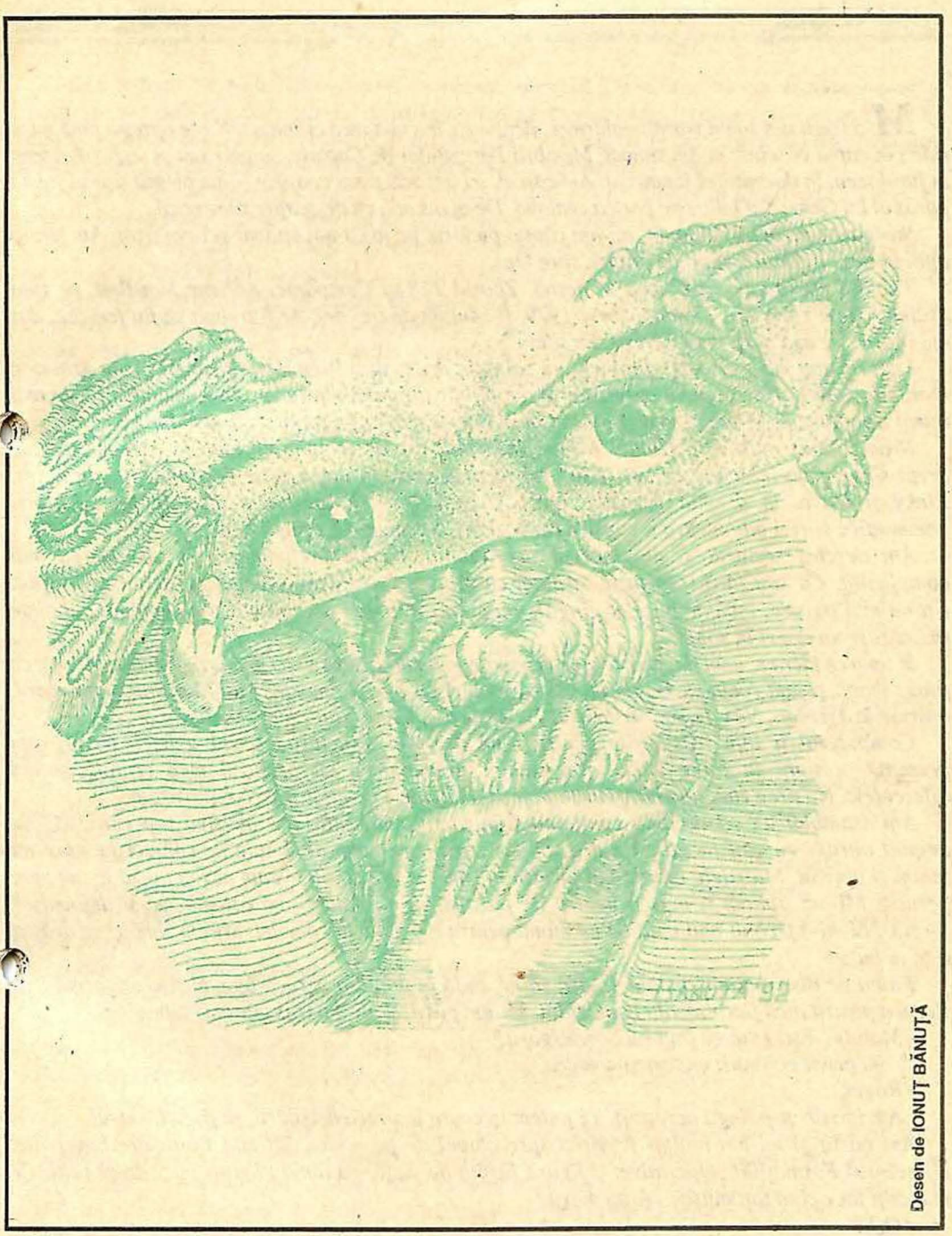

Desen de IONUȚ BĂNUȚĂ

JOHN VARLEY

RAID AERIAN

M-a trezit din somn vibrația alarmei silențioase în cutia mea craniană. Nu se oprește pînă nu te ridici în capul oaselor; m-am ridicat. Membrii Formațiilor de Captare, singuri sau perechi, dormeau în jurul meu, în dormitorul întunecat. Am căscat, mi-am scărpinat coastele și-am plesnit ușurel șoldul păros al lui Gene. S-a întors pe partea cealaltă. De-ajuns atît, ca despărțire romantică.

Ștergîndu-mi ochii de somn, mi-am căutat piciorul pe jos, l-am aplicat și l-am fixat. Am luat-o apoi la fugă în josul șirului de paturi, spre Ops.

Tabloul cu situația strălucea în beznă. Zborul 128 al Companiei Aeriene Sun-Belt, pe ruta Miami - New York, din 15 septembrie 1979. Îl căutam de trei ani. Ar fi trebuit să fiu fericită, dar cui îi arde de așa ceva cînd e trezit din somn?

Liza Boston mi-a aruncat din mers un salut, în drum spre Prep. I-am răspuns și am urmat-o. Luminile s-au aprins în jurul oglinzilor și am bîjbîit spre una dintre ele. În urma noastră au mai intrat trei oameni. M-am așezat și-am reușit în fine să mă las pe spate și să-nchid ochii.

N-am rămas mult așa. Haide! Mi-am îndreptat trupul, în timp ce lăturile care-mi serveau drept sînge erau înlocuite cu suc „Go" supraconcentrat. În jur, o serie de rînjete idioate. Liza, Pinky și Dave. În dreptul peretelui opus, Cristabel se răsucea deja încet în fața pensulei pneumatice care-i administra o vopsire caucaziană. Se anunța o echipă bună.

Am deschis sertarul și am început operațiunile faciale preliminare. Treabă mereu mai complicată. Cu sau fără transfuzie, arătam ca Moartea. Urechea dreaptă mi se dusese de tot. Nu-mi mai puteam închide buzele: gingiile-mi erau tot timpul dezgolite. Cu o săptămînă înainte îmi căzuse un deget în somn.

În timp ce lucram, unul din ecranele ce-nconjurau oglinda se lumină. O tînără zîmbitoare, blondă, cu frunte înaltă și față rotundă. Destul de asemănătoare. Display-ul anunța: ***Mary Katrina Sondergard, născută la Trenton, New Jersey, vîrsta în 1979: 25 de ani.*** *Fetișo, asta-i ziua ta norocoasă.*

Computerul îi topi trăsăturile pentru a-mi dezvălui structura osoasă a feței, o roti, îmi prezentă secțiuni în toate axele. Am studiat asemănările cu propriul meu craniu, notînd diferențele. Nu prea rău, ba chiar foarte bine față de altele ce-mi fuseseră repartizate.

Am asamblat un set de dinți conținînd și mica strungăreață între incisivii superiori. Mi-am umplut obrajii cu chit facial. Din distribuitor căzu o pereche de lentile de contact pe care mi le-am și aplicat. Matrițele nazale îmi lărgiră nările. De urechi nu aveam nevoie; o să le-acopere peruca. Mi-am aplicat o mască neutră de plasticarne pe față și-am așteptat să-și definească forma. Nu mi-a trebuit mai mult de un minut pentru a o modela complet. Mi-am zîmbit: ce drăguț e să ai buze!

Fanta de distribuție cloncăni și lăsă să-mi cadă în poală o perucă blondă și-o uniformă roz. Peruca păstra încă fierbințeala coaforului. Mi-am pus-o și mi-am tras ciorapii-pantaloni.

- Mandy? Ești gata cu fața lui Sondergard?

N-am privit ecranul; cunoșteam vocea.

- Roger.

- Am localizat-o lîngă aeroport. Te putem strecura înaintea decolării, să fii tu joker-ul.

Am mîrîit și mi-am înălțat privirea spre chipul de pe ecran. Elfreda Baltimore-Louisville, Directorul Formațiilor Operative: o figură lipsită de viață, cu două tăieturi mici drept ochi. Ce mai poți face cînd toți mușchii ți-au murit?

- O.K.

Iei ce ți se dă.

Emisia se întrerupse; am petrecut următoarele două minute încercînd să mă îmbrac, urmărind totodată cu ochii ecranele. Am memorat numele și chipurile membrilor echipajului plus puținele fapte cunoscute despre fiecare. Apoi m-am grăbit să-i prind pe ceilalți din urmă. Timpul scurs de la primul semnal de alarmă: douăsprezece minute și șapte secunde. Am face mai bine să ne mișcăm.

- Cingătoare împuțită! bombăni Cristabel, smucindu-și sutienul.

- Bine măcar că s-au descotorosit de tocuri, observă Dave. Cu un an înainte ne-am fi bălăngănit pe culoare, cocoţaţi pe cataligele-alea de trei degete. Purtam toţi costume roz cu dungi albastre şi albe oblice pe piept şi duceam pe umăr cîte o geantă asortată. Mă chinuiam să-mi fixez pe cap cutioara ridicolă de medicamente ce servea drept bonetă.

Am dat buzna în sala de Control al Operaţiunilor şi ne-am aliniat în faţa porţii. De-acum nimic nu mai depindea de noi. Pînă să fie gata poarta, nu puteam decît să aşteptăm.

Eu eram prima, la cîţiva paşi de poartă. I-am întors spatele; îmi dă ameţeli. Mi-am fixat privirea pe gnomii aşezaţi la pupitre, scăldaţi în lumina galbenă a ecranelor. Nici unul nu se uita la mine. Nu ne prea aveau la suflet. De altfel nici eu nu-i plac pe ei. Uscaţi, emaciaţi, toţi. Picioarele, crupele şi sînii noştri par o sfidare, le reamintesc că Răpitorii primesc raţii de cinci ori mai mari ca să rămînă prezentabili pentru mascaradă. Între timp continuăm să putrezim. Într-o zi voi sta şi eu la o consolă, cu toate măruntaiele lipsă şi nimic altceva păstrat din trup decît putoarea. Ducă-se...

Mi-am îngropat pistolul sub un morman de boarfe şi rujuri, în poşetă. Elfreda mă privea.

- Unde e? am întrebat.

- În camera de motel. A fost singură în ziua zborului, de la zece dimineaţa pînă la prînz. Avionul pleca la 13 şi 15. Avea să fie în întîrziere şi să se grăbească. Perfect.

- Poţi s-o prinzi în baie? Cel mai bine, în cadă?

- Încercăm.

Schiţă un zîmbet trăgîndu-şi degetul peste buzele moarte. Ştia cum obişnuiesc să operez, dar îmi spunea că nu pot lua decît ce mi se dă. Nu pierzi nimic dacă întrebi. Oamenii nu sînt niciodată mai vulnerabili decît atunci cînd sînt cufundaţi pînă la gît în apă.

- Şii! strigă Elfreda. Am păşit prin poartă şi-au început necazurile.

*Nimerisem invers, **ieşind din** baie, cu faţa spre dormitor. M-am întors şi-am văzut-o pe Mary Katrina Sondergard prin aura porţii. Nu puteam ajunge la ea decît păşind înapoi prin poartă. Nici măcar să trag nu puteam, fără riscul de a nimeri pe cineva din partea cealaltă.*

Sondergard era la oglindă, cel mai prost loc posibil. Puţini oameni se recunosc repede pe ei înşişi, dar ea se uita la propria ei figură. Mă văzu şi holbă ochii. Am făcut un pas lateral, în afara cîmpului ei vizual.

- Ce naiba se... hei! Cine naiba...? Am reţinut vocea, adesea cel mai dificil element.

Mă aşteptam să fie mai mult curioasă decît speriată. Într-adevăr. Ieşi din baie, trecînd prin poartă ca şi cînd n-ar fi fost acolo - nici nu era, de vreme ce n-are decît un sens. Era înfăşurată într-un prosop.

*- Dumnezeule, ce faci în came...?!... Cuvintele îţi pier în asemenea momente. Vroia să spună ceva, dar ce? **„Scuză-mă, nu cumva te-am văzut în oglindă?"***

Am afişat cel mai drăguţ zîmbet pe care-l am şi i-am întins mîna:

- Scuză-mă că am dat buzna. Pot să-ţi explic totul. Vezi, sînt...

Am lovit-o lateral în cap; s-a clătinat şi a căzut; prosopul i s-a desfăcut.

-...în drum spre şcoală.

Încercă să se ridice, aşa că i-am proptit una sub bărbie cu genunchiul artificial. A rămas jos.

- Uleiu' mă-tii! am şuierat, frecîndu-mi degetele lovite. Dar nu aveam mult timp. Am îngenuncheat şi i-am luat pulsul. Avea să-şi revină, însă cred că-i cam slăbisem cîţiva dinţi. Am privit-o un moment. Doamne, să arăţi aşa fără machiaj, fără proteze! Mi-a frînt inima.

*Am apucat-o de după genunchi şi-am tras-o spre poartă. Părea un sac de tăieţei moi. Cineva s-a aplecat prin poartă şi-a tras-o. **Drum bun, iubito! Ce-ai zice de-o călătorie lungă, lungă...?***

M-am aşezat pe patul ei închiriat, ca să-mi recapăt suflul. Avea în poşetă chei de maşină şi ţigări, tutun natural, valorînd cît propria sa greutate în sînge. Am aprins şase dintre ele, socotind că am cinci minute la dispoziţie. Camera s-a umplut de fum dulce. De mult nu le mai fabrică aşa!

Sedanul Hertz era în parcarea hotelului. M-am urcat la volan şi am luat-o spre aeroport. Trăgeam

adînc în piept aerul bogat în hidrocarburi. Puteam vedea la depărtări de sute de metri. Privelişte aproape m-a ameţit, dar pentru asemenea momente trăiesc. Nu există cuvinte care să poată descrie lumea premecanică. Soarele părea o sferă de un galben aprins strălucind prin pîclă.

Celelalte stewardese tocmai se îmbarcau. Unele dintre ele o cunoşteau pe Sondergard, aşa că n-am prea vorbit, pretextînd o indispoziţie. Au trecut repede peste asta, cu cîteva rîsete pline de înţeles şi remarci glumeţe. Trucul prinsese. Ne-am urcat la bordul 707-ului pregătindu-ne pentru sosirea ciurdei.

Totul părea în regulă. Ceilalţi patru membri ai comandoului aflaţi încă de partea cealaltă erau gemene identice ale femeilor cu care lucram. Nu-mi mai rămînea decît să fac pe stewardesa pînă în momentul plecării. Speram să nu mai fie probleme. Să inversezi din greşeală o poartă de intrare a joker-ului într-o cameră de hotel, mai treacă-meargă, dar într-un 707 la şapte mii de metri înălţime...

Avionul era aproape plin cînd femeia căreia avea să i se substituie Pinky a încuiat uşa din faţă. Ne-am dus la capătul culoarului şi nu peste mult timp ne-am luat zborul. Am început să iau comenzile de băuturi.

Ţapii - cei obişnuiţi pentru anul 1979. Graşi şi plictisiţi cu toţii şi tot atît de inconştienţi trăiesc într-un paradis pe cît e şi un peşte că trăieşte în mare. ***Ce-aţi zice, doamnelor şi domnilor, de-o călătorie în viitor? Nu? N-aş putea spune că mă surprindeţi. Dar dacă v-aş spune că acest avion are să...?***

Alarma mea semnalizează de cum am atins altitudinea de navigare. Mi-am consultat indicatorul de sub Lady Bulova şi-am aruncat o privire spre uşa unei cabine de odihnă. Am simţit o uşoară vibraţie străbătînd avionul. ***Fir-ar să fie, înainte!***

Poarta era acolo. Am ieşit repede şi m-am îndreptat spre Diana Gleason - porumbiţa lui Dave - făcîndu-i semn să se apropie.

- Ia uită-te la asta! am spus cu o mutră dezgustată. Făcu un pas în interiorul cabinei şi se opri la vederea aurei verzui. I-am proptit un picior în fund şi am împins. Perfect. Dave va avea ocazia să-i audă glasul înainte de a sări. Deşi n-o să facă decît să cam zbiere cînd va arunca prima privire în jur...

Dave apăru prin poartă, potrivindu-şi tîmpita aia de pălărioară. Pesemne Diana se zbătuse.

- Prefă-te dezgustat, i-am şoptit.

- Ce porcărie! spuse, ieşind din cabină. Imitaţie bună a tonului Dianei, deşi îi greşise accentul. Oricum n-avea să mai conteze multă vreme.

- Ce e? întrebă una din stewardesele din salonul turistic.

Ne-am dat la o parte ca să se poată uita şi Dave o îmbrînci înăuntru. Pinky răsări numaidecît:

- Stăm prost cu minutajul. Am pierdut cinci minute de partea cealaltă.

- Cinci?!? scînci Dave-Diana. Şi eu-mă simţeam la fel. Aveam de trecut o sută trei pasageri!

- Îhî! Au pierdut contactul după ce ai trimis-o pe porumbiţa mea. De-atît au avut nevoie ca să-l restabilească.

E an lucru cu care te obişnuieşti. Timpul se scurge cu viteze diferite de cele două părţi ale porţii, deşi e tot secvenţial, dinspre trecut spre viitor. O dată ce am început acţiunea cu mine intrînd în camera lui Sondergard, nu mai e nici o cale de a reveni într-un moment anterior, indiferent în care parte. Aici, în 1979, aveam la dispoziţie un interval rigid de nouăzeci şi patru de minute pentru a face totul. De cealaltă parte, poarta nu putea fi niciodată menţinută mai mult de trei ore.

- Cînd ai plecat, cît trecuse de la prima alarmă?

- Două'ş'opt de minute.

Nu suna deloc bine. Le vor trebui cel puţin două ore numai ca să pună la punct momîile. Presupunînd că n-o să mai fie nici o alunecare pe timpul anului 1979, încă mai aveam o şansă. Dar ***întotdeauna*** *au loc alunecări. M-am cutremurat la gîndul ăsta.*

- Deci, nu mai e timp de joacă, am spus. Pink, tu te duci la fetele de la turistic şi le chemi pe amîndouă aici. Le spui că ai o problemă şi ai grijă să vină pe rînd. Te pricepi tu la muşcat.

- Pînă la os. E clar.

Se grăbi după ele. Imediat apăru cea dintîi. Zîmbetul prietenos tipic liniei aeriene Sun-Belt îi era întipărit pe față, dar stomacul avea să i se întoarcă pe dos. ***Doamne, acum e-acum!***

Am luat-o de umăr și-am împins-o după perdele. Respira greu.

- Bun sosit în twilight zone, am spus, punîndu-i pistolul la tîmplă. I s-au tăiat picioarele și am prins-o în brațe. Pinky și Dave m-au ajutat s-o împing prin poartă.

- ...pe mă-sa! Pîlpîie, drăcia!

Pinky avea dreptate. Un semn al dracului de rău. Dar aura verde se stabiliză în timp ce o priveam, cu o alunecare de cine știe cît pe partea cealaltă. Cristabel plonjă prin ea.

- Sîntem plus treizeci și trei, anunță. Nu avea nici un sens să vorbim despre ce gîndeam cu toții: lucrurile mergeau prost.

- Înapoi la turiști! am spus. Arată-te încîntată, zîmbește-le tuturor, dar fă să pară un pic prea bine, clar?

- 'țeles! răspunse Cristabel.

Am transferat-o pe ultima repede, fără nici un incident. N-aveam timp de vorbă. Peste optzeci și nouă de minute, Zborul 128 avea să fie împrăștiat pe toată suprafața unui munte, indiferent că terminam sau nu.

Dave se duse în carlingă pentru a împiedica echipajul să ni se amestece-n ciorbă. Pinky și cu mine trebuia să avem grijă de clasa întîi, apoi să le ajutăm pe Cristabel și Liza la turiști. Foloseam gambitul standard „cafea, ceai sau lapte", bazîndu-ne pe viteza noastră și inerția lor.

M-am aplecat spre primele două scaune din dreapta:

- Vă face plăcere călătoria noastră? Pac, pac; două apăsări pe trăgaci, lîngă cap, și în afara vederii celorlalți țapi.

- Bună, băieți. Eu sînt Mandy. Păzea! Pac, pac.

Pe la jumătatea drumului spre oficiu, cîțiva pasageri ne priveau curioși. Dar oamenii nu se agită pînă nu au un motiv mai serios. Un țap din ultimul rînd se ridică în picioare. Am tras. De-acum nu mai erau treji decît opt. Am abandonat zîmbetul și-am tras patru focuri rapide. Pinky se ocupă de ceilalți. Ne-am grăbit prin perdele, tocmai la timp.

Larma creștea în partea din spate a salonului turistic, unde cam două treimi din țapi erau deja rezolvați. Cristabel îmi aruncă o privire. Am dat din cap.

- În regulă, băieți, lătră. Vreau să stați liniștiți. Calmați-vă și ascultați. Tu, grăsime, gura ***mică*** *pînă nu-ți ard un șut în cur.*

Șocul de-a o auzi vorbind astfel era, cît de cît, suficient ca să mai cîștigăm puțin timp. Formasem o linie de ambuscadă pe toată lățimea avionului, cu pistoalele scoase, rezemate de tarele scaunelor, țintind către grupul agitat și aneștit de vreo treizeci de țapi.

Pistoalele sînt de ajuns pentru a speria pe oricine are mintea întreagă. În sine, un tranchilizator standard nu e decît o baghetă de plastic cu două grile la vreo șase degete una de alta. Nu conține atîta metal ca să declanșeze alarma unui dispozitiv antiterorism. Pentru orice om, din epoca de piatră și pînă prin 2190, nu seamănă a armă mai mult decît un pix. Așa că secția echipament le împopoțonează cu o carcasă de plastic care le face să arate ca tunurile lui Buck Rogers, cu o duzină de butoane și lumini ce scînteiează și un butoiaș ca un rît de porc. Cam greu să se avînte cineva împotriva unuia dintr-ăsta.

- Sîntem în mare pericol și timpul e scurt. Trebuie să faceți exact cum vă spun eu și veți fi în siguranță.

Nu le poți da timp de gîndire, trebuie să te bazezi pe statutul tău de Voce a Autorității. Situația, oricum, nu poate avea ***nici un*** *sens pentru ei, indiferent cum le-ai explica-o.*

- Un moment, cred că ne datorați...

Un avocat...! M-am hotărît pe loc, am apăsat contactul pistolului și l-am împușcat.

Arma scoase un zgomot ca al unei farfurii zburătoare cu hemoroizi, scuipă scîntei și mici jeturi de foc și întinse un deget verde ca de laser pînă pe fruntea omului. Acesta se prăbuși.

Circ şi nimic mai mult, evident. Dar categoric impresionant.

Şi al naibii de riscant. Aveam de ales între panica de care ar fi fost cuprinşi dacă grăsanul le punea creierele în mişcare şi cea pe care o putea cauza focul de armă. Dar cînd se găseşte un deştept care să vorbească despre „drepturi" şi ce i se „datorează", lucrurile îţi pot scăpa din mînă. E contagios.

A mers. Se înălţă un vacarm de ţipete, oamenii se ascunseră după spătarele scaunelor, dar nimeni nu-şi părăsi locul. Ne puteam descurca, însă aveam nevoie de cîţiva dintre ei conştienţi, dacă vroiam să terminăm capturarea.

- Sus! Sus, puturoşilor! ţipă Cristabel. Pe ăsta l-am adormit, şi nimic mai mult. Dar am să-l ciurui pe primul care iese din rînd! Acum sculaţi-vă în picioare şi faceţi cum vă spun. Mai înfii copiii! Repede, cît de iute puteţi, în capătul avionului. Faceţi ce vă spune stewardesa. Hai, copii, mişcaţi-vă.

Am alergat înapoi în salonul de clasa întîi, înaintea copiilor, m-am oprit lîngă uşa deschisă a cabinei şi am îngenuncheat.

Erau împietriţi. Cinci - cîţiva plîngînd, lucru care mă şochează întotdeauna - , uitîndu-s stînga şi în dreapta la oamenii inerţi din fotolii, împleticindu-se, aproape în panică.

- Haideţi, copii, i-am chemat, arborînd un zîmbet dulce. Părinţii voştri vin şi ei într-un minut. Totul o să fie bine, vă promit. Haideţi.

I-am băgat pe trei. Al patrulea se opuse. Era o fetiţă, hotărîtă să nu intre cu nici un chip pe uşa aceea. Îşi desfăcuse braţele şi picioarele şi nu o puteam împinge. Oricum, nu puteam lovi un copil. Îmi zgîrie faţa cu unghiile. Peruca îmi căzu şi fetiţa se holbă la ţeasta mea cheală. Am reuşit s-o împing.

Al cincilea şedea pe jos în culoar, urlînd. Să tot fi avut şapte ani. M-am întors repede şi l-am ridicat, îmbrăţişîndu-l şi pupîndu-l, şi l-am aruncat înăuntru. Doamne, trebuia să mă odihnesc, dar era nevoie de mine în salonul turistic.

- Tu, tu, tu şi tu. O.K., şi tu. Ajutaţi-l, da? Pinky avea ochiul format pentru cei ce nu-i puteau fi nimănui de vreun folos, nici măcar lor înşilă. I-am dus spre partea din faţă a avionului, apoi ne-am desfăşurat de-a lungul laturii stîngi, de unde-i puteam supraveghea pe cei aleşi. Nu ne-a trebuit mult timp pentru a-i pune la lucru. Au început să tîrască trupurile inerte cît de repede puteau. Cristabel şi cu mine eram în salonul turistic, iar ceilalţi în cel din faţă.

Adrenalina din mine începuse să se catabolizeze; capacitatea de acţiune mă părăsea şi mă simţeam tot mai obosită. Un sentiment inevitabil de simpatie pentru bieţii ţapi amuţiţi mă ajunge întotdeauna în stadiul ăsta al jocului. Sigur că avea să le fie mai bine acolo unde-i duceam, sigur că ar fi murit dacă nu-i scoteam din avion. Dar cînd aveau să vadă cealaltă latură le trebuia timp mult, şi greu, pînă să creadă că e adevărat.

Primii se întorceau pentru al doilea transport, stupefiaţi de ce văzuseră: zeci de oameni introduşi într-o cabină care nu se mai umplea. Un student arăta de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Se opri lîngă mine cu ochi rugători:

- Uitaţi, vreau să vă ajut, da' numai... ce se întîmplă? I-un soi nou de salvare? Vreau să zic, o să ne prăbuşim...

Mi-am ridicat pistolul şi i l-am înfipt în obraz. Gîfîi şi se dădu înapoi.

- Ţine-ţi pliscul şi mişcă-te, sau te omor.

Aveau să treacă ore întregi pînă să fie iar în stare să pună întrebări idioate.

Am golit salonul turistic şi ne-am văzut mai departe de treabă. O pereche din grupul care lucra era deja epuizată. Muşchi de cal, cu toţii, dar de-abia în stare să uree-n goană cîteva trepte. I-am lăsat pe cîţiva să treacă, inclusiv un cuplu de cel puţin cincizeci de ani. Doamne! Cincizeci! Am păstrat patru bărbaţi şi două femei ce păreau mai voinice şi i-am pus la treabă pînă au căzut aproape de pe picioare. Dar îi trecuserăm pe toţi în douăzeci şi cinci de minute.

Portapakul a apărut în timp ce ne dezbrăcam. Cristabel ciocăni la uşa carlingii şi Dave ieşi, deja gol. Semn rău.

- A trebuit să-i scot din uz. Nefericitul de căpitan tocmai trebuia să-şi execute Marele Marş prin avion. Am încercat totul.

Uneori eşti nevoit să o faci. Avionul era pe pilotul automat, cum e normal în acea etapă a zborului. Dar dacă vreunul din noi aducea vreun prejudiciu navei, schimbînd, indiferent în ce fel, cursul evenimentelor, ăştia eram. Toată munca pentru nimic, şi Zborul 128 devenit inaccesibil nouă pentru toată întinderea Timpului. Nu ştiu mare lucru despre Teoria Timpului, dar îi cunosc aspectele practice. Putem face lucruri în trecut numai în momente şi locuri unde nu ar aduce nici o schimbare. Trebuie să ne acoperim urmele. Există şi flexibilitate; o dată, o Răpitoare şi-a uitat acolo pistolul şi ăla s-a dus mai departe cu avionul. Nimeni nu l-a găsit, sau dacă l-au găsit, habar n-au avut ce era, aşa că nu s-a întîmplat nimic.

La Zborul 128 era vorba de o defecţiune tehnică. Ăsta e genul cel mai convenabil; înseamnă că nu trebuie să-l ţinem pe pilot în cabină în necunoştinţă de cauză pînă la nivelul solului. Îl putem imobiliza şi lăsa avionul să zboare, de vreme ce oricum nu ar fi putut încerca nimic ca să salveze nava. O prăbuşire. O catastrofă din vina pilotului e aproape imposibil de operat. Cel mai adesea lucrăm pe cazuri de defecţiuni tehnice, bombe şi goluri de aer. Dacă rămîne un singur supravieţuitor, unul singur, nu ne putem atinge. Nu va corespunde cu structura generală a spaţiu-timpului, care e imuabilă (deşi se poate cît de cît modifica) şi am dispărea cu toţii pentru a ne regăsi înapoi în sala de plecare.

Mă durea capul. Al naibii doream portapakul ăla.

- Cine are cele mai multe date asupra unui 707?

Pinky le avea, aşa că am trimis-o în cabină, împreună cu Dave, care putea imita vocea pilotului pentru controlul traficului aerian. Trebuie să laşi şi o înregistrare credibilă în jurnalul de bord. Am tras două tuburi lungi din portapak şi ne-am agăţat cu toţii strîns. Stăteam acolo, fumînd fiecare cîte un pumn de ţigări, dorind să le terminăm, dar şi sperînd totodată că nu vom mai apuca. Poarta dispăruse de cum ne aruncasem hainele şi echipajul avionului prin ea.

Dar îngrijorarea n-a durat mult. Există destule aspecte drăguţe ale răpirilor, însă nimic nu se compară cu graba de-a te cupla la un portapak. Transfuzia de înviorare nu conţine decît sînge proaspăt, bogat în oxigen şi zaharuri. În schimb, ceea ce ne administram acum era un amestec concentrat de andrenalină, hemoglobină suprasaturată, methedrină, fulger alb, T.N.T. şi sirop Kickapoo. Parc-aş fi avut o petardă-n inimă; o gheată-n cutie, să-ţi zdrăngăne-n pălărie.

- Îmi creşte păr pe piept, spuse cu solemnitate Cristabel. Am chicotit cu toţii.

- Vrea careva să-mi dea înapoi ochii mei?

- Care, ăştia albaştri sau ăia roşii?

- Cred că tocmai mi-a căzut curul.

Le mai auzisem pe toate, dar asta nu ne împiedica să urlăm. Eram puternici, puternici, şi pentru o clipă, clipă de aur, nu aveam griji. Totul era comic. Aş fi putut sfîşia o foaie de oţel cu genele.

*Dar nu ajungi prea departe nici cu amestecul ăla. Cînd poarta nu se arătă, şi nu se arătă, şi **nici în ruptul capului nu se arătă**, am început să ne agităm. Afurisita de pasăre nu avea să mai zboare prea mult timp.*

Atunci a apărut, şi ne-am întors spre ea. Prima momîie sosi prin poartă, îmbrăcată în hainele pasagerului cu care fusese aleasă să semene.

- Două treizeci şi cinci peste limita de timp, anunţă Cristabel.

- Doamneee!

E o rutină ucigătoare. Petreci hamurile pe după umerii momîii şi-o tragi în lungul culoarului, după ce afli numărul locului, pe care-l are scris în frunte. Vopseaua durează trei minute. Îl aşezi, îi pui centura de siguranţă, îi scoţi hamurile şi te întorci după următorul. Trebuie să iei drept garantată calitatea muncii celor de dincolo: plombele dentare, amprentele, greutatea şi înălţimea potrivită, culoarea părului. Multe din toate astea nu prea contează, mai ales la un zbor ca 128, care era o prăbuşire-şi-incendiu. Nu aveau să mai rămînă decît bucăţele, şi pe deasupra arse

complet. Dar nu poţi conta pe noroc. Lucrătorii din echipele de salvare sînt ai naibii de grijulii cu particulele pe care le găsesc; în special dantura şi amprentele sînt importante.

*Urăsc momîile. Cu adevărat le urăsc. De fiecare dată cînd îi leg cîte uneia hamurile, dacă e un copil, mă întreb dacă nu-i Alice. **Tu eşti fetiţa mea, legumo, limaxule, vierme cleios ce eşti?** M-am alăturat Captatorilor imediat după ce ploşniţele de creier au mîncat viaţa din căpşorul copilaşului meu. Nu puteam concepe că ea era ultima generaţie, că ultimii oameni care vor mai exista vreodată vor trăi cu nimic în cap, morţi după standardele medicale care încă mai predominau chiar în 1979, cu computere lucrîndu-le muşchii pentru a le menţine tonusul. Creşti, atingi încă fertilă pubertatea - una la o mie -te grăbeşti să rămîi însărcinată încă din primele călduri. Apoi descoperi că mămica sau tătucu' au suferit de-o boală cronică înfiptă drept în gene şi nici unul dintre copiii tăi nu va fi imun. Ştiam de paraleproză; am crescut cu călcîiele putrezindu-mi de vie. Asta, însă, era prea mult. Ce-ţi mai rămîne de făcut?*

Doar o momîie din zece are faţa pusă la punct. Îţi trebuie timp şi multă măiestrie ca să clădeşti o faţă nouă care să reziste unei autopsii. Restul sosesc mutilate dinainte. Avem milioanele; nu e greu să găseşti un trup corespunzător. Cele mai multe continuă să respire, prea încăpăţînate ca să se oprească, pînă se prăbuşesc cu avion cu tot.

Avionul se smuci din toate încheieturile. Mi-am privit ceasul. Cinci minute pînă la impact. Am avea timp. Eram la ultima momîie. Îl puteam auzi pe Dave chemînd frenetic aeroportul. O bombă sosi prin poartă şi am împins-o în carlingă. Pinky îi puse în funcţiune senzorul de presiune şi ieşi în goană, urmată de Dave. Liza trecuse deja. Am apucat păpuşile moi îmbrăcate în costume de stewardese şi le-am îngrămădit pe planşeu. Motorul explodă şi o parte din el străpunse cabina. Presiunea începu să scadă. Bomba aruncă în aer o parte din carlingă (echipa de cercetare de la sol avea să deducă - sperăm - că o parte din motor a trecut prin navă şi a omorît echipajul: nu mai urma nici un cuvînt de-al pilotului pe banda de magnetofon) şi ne-am întors, încet, în jos, spre stînga. Am fost atrasă spre gaura din latura avionului, dar am reuşit să mă prind de un scaun. Cristabel avusese mai puţin noroc: şocul o trîntise pe spate.

Am început să ne înălţăm uşor, pierzînd din viteză. Deodată m-am pomenit mai sus de locul unde zăcea Cristabel, pe culoar. Sîngele îi şiroia din tîmplă. Am privit înapoi; toţi plecaseră, şi trei momîi în costume roz zăceau grămadă pe planşeu. Avionul începea să coboare, în picaj, şi piciorul mi se desprinse de podea.

- Hai, Bel! am ţipat. Poarta era doar la trei paşi de mine, dar am început să mă tîrăsc înapoi, spre locul unde rămăsese Cristabel. Avionul se scutură şi podeaua îi izbi capul. În chip surprinzător, asta păru să o trezească. Începu să înoate spre mine şi am prins-o de mînă în clipa cînd planşeul ne lovi din nou. Ne-am tîrît, în timp ce avionul îşi trăia ultimele clipe de agonie, am ajuns la uşă. Poarta se dusese...

Nu mai aveam ce să ne spunem. Sosise sfîrşitul. E deja destul de greu să păstrezi poarta într-un loc fix la bordul unui avion care se deplasează în linie dreaptă. Dar cînd o mai ia şi în spirală şi-şi pierde direcţia, efortul devine îngrozitor. Aşa mi se spusese.

Am îmbrăţişat-o pe Cristabel şi i-am cuprins capul plin de sînge. Era complet năucită, dar reuşi să zîmbească şi să tremure. Iei ce ţi se dă. M-am grăbit spre cabina de odihnă şi ne-am întins amîndouă pe duşumea. Eu cu spatele la peretele etanş, Cristabel între picioarele mele, cu spatele spre botul avionului. Exact ca la antrenament. Ne-am apăsat picioarele pe peretele opus. Am strîns-o cu putere în braţe şi-am început să-i plîng pe umăr.

Şi am văzut-o. O aură verde în stînga mea. M-am aruncat într-acolo, trăgînd-o pe Cristabel şi ţinîndu-mă cît mai aplecată în timp ce două momîi erau aruncate prin poartă pe deasupra noastră. Mîini ne înşfăcară şi ne traseră dincolo. M-am tîrît cale de cinci metri buni de-a lungul podelei. Se mai întîmplă să pierzi un picior de cealaltă parte şi nu aveam nici unul de rezervă.

M-am ridicat în capul oaselor în timp ce o duceau pe Cristabel la Medical. Am bătut-o uşurel pe braţ în momentul cînd targa trecea pe lîngă mine, dar îşi pierduse deja cunoştinţa. Nu m-ar fi

deranjat deloc să mi-o fi pierdut şi eu.

O vreme, nu poţi să crezi că totul s-a întîmplat cu adevărat. Cîteodată iese la iveală că nici nu s-a întîmplat. Te întorci şi descoperi că toţi ţapii din ţarc au dispărut deodată fără urmă, pentru că, uneori, continuitatea nu tolerează schimbările şi paradoxurile pe care i le-ai turnat pe gît. Oamenii la a căror salvare ai muncit atît de greu sînt împrăştiaţi ca nişte roşii pe toată suprafaţa cine ştie cărei blestemate de coline din Carolina şi tot ce-ţi rămîne e o hoardă de monştri paradite şi o Echipă de Captare epuizată. Dar nu de astă dată. Puteam vedea ţapii forfotind prin ţarc, goi-puşcă şi mai uimiţi ca oricînd. Şi abia începînd să le fie cu adevărat frică.

Elfreda mă atinse cînd am trecut pe lîngă ea. Dădu din cap, ceea ce însemna, în limitatul ei repertoriu de gesturi, „bună treabă". Străbătută de un fior, m-am întrebat dacă îmi păsa, dar surplusul de andrenalină îmi mai persista în vene şi m-am pomenit zîmbindu-i. Am dat şi eu din cap.

Gene stătea în picioare lîngă ţarc. M-am dus la el şi l-am cuprins cu braţele. Simţeam furile începînd să curgă. ***La naiba, e cazul să tocăm o porţioară şi să ne simţim bine.***

Cineva lovea cu pumnii în peretele de sticlă incasabilă al ţarcului. Striga, arunca spre noi cuvinte furioase. ***De ce? Ce-aţi făcut cu noi?*** *Era Mary Sondergard. Îşi implora sora geamănă, cheală, ciungă de-un picior şi fără urechi să o facă să înţeleagă. Doamne, drăguţă mai era! Îi uram măruntaiele.*

...Gene mă trase de lîngă perete. Mîinile mă dureau şi mi-aş fi rupt toate unghiile mele false fără să zgîrii măcar sticla. Sondergard se aşezase pe jos, plîngînd. Auzeam vocea purtătorului de cuvînt prin megafon.

„...Centauri 3 e ospitalieră, cu un climat de tip pămîntean. Mă refer, prin acest cuvînt, la Pămîntul vostru, nu la ceea ce a devenit el acum. Veţi afla mai multe mai tîrziu. Călătoria va dura cinci ani, după timpul navei. La sosire, veţi avea dreptul la un cal, un plug, trei topoare, două sute de kilograme de seminţe..."

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui Gene. Acum, în cea mai proastă situaţie a lor, chiar în acest moment, cu cît o duceau mai bine decît noi! Mai am înainte zece ani, poate nici jumătate... Ei sînt speranţa noastră cea mai luminoasă, cea mai minunată. Totul le revine lor.

„...că nimeni nu va fi silit să se ducă. Am vrea să specificăm din nou, nu pentru ultima oară, că fără intervenţia noastră, în acest moment aţi fi fost cu toţii morţi. Există, totuşi, lucruri pe care trebuie să le ştiţi. Nu ne puteţi respira aerul. Dacă rămîneţi pe Pămînt, nu veţi putea părăsi niciodată clădirea aceasta. Noi nu sîntem ca voi. Sîntem rezultatul unei mutaţii genetice. Noi sîntem supravieţuitorii, dar duşmanii noştri au evoluat deopotrivă cu noi. Şi sînt mai puternici. cum, voi sînteţi imuni la bolile care ne decimează pe noi..."

Cu o convulsie, m-am îndepărtat.

„...pe de altă parte, dacă emigraţi, vi se va da şansa unei vieţi noi. Nu va fi uşor, dar, ca americani, ar trebui să fiţi mîndri de moştenirea voastră de pionieri. Strămoşii voştri au supravieţuit, veţi supravieţui şi voi. Poate fi o experienţă plină de recompense, şi vă recomand..."

Sigur! Gene şi cu mine ne-am privit şi am izbucnit în rîs. ***Ascultaţi aici, băieţi. Cinci la sută dintre voi vor suferi de prăbuşiri nervoase şi niciodată nu vor pleca. Cam tot atîţia se vor sinucide, aici şi pe drum. O dată ajunşi acolo, între şaizeci şi şaptezeci la sută vor muri în primii trei ani. Veţi muri la naşterea copiilor, veţi fi sfîşiaţi de animale, vă veţi înmormînta doi-trei dintre copii, veţi suferi încet de foame cînd nu va ploua. Dacă veţi trăi, va fi numai ca să vă frîngeţi trupul la coarnele unui plug, din zori şi pînă la apusul soarelui. Noul Pămînt e Paradisul, băieţi!***

Doamne, ce n-aş da să pot merge cu ei!

Traducerea: MIHNEA COLUMBEANU